

СОЦИЈАЛИСТИЧКА ПАРТИЈА СРБИЈЕ
ГЛАВНИ ОДБОР
Ивица Дачић, председник,
in loco
Општински одбор СПС Горњи Милановац

ПРЕДМЕТ: Оставка на функцију члана Главног одбора и
председника ОО СПС Горњи Милановац

Поштовани другови, поштовани Председниче,

Као што вам је, надам се, познато, припадам оним људима који су основали Социјалистичку партију Србије. Сада се не осећам чланом њеног руководства, нити постојеће руководство више препознајем као своје. Околности, које су ме определиле на једну овакву неопозиву одлуку, наравно, нису настале у тренутку и нису везане за неки одређени појединачни догађај, нити су резултирале из промене мојих основних политичких уверења. Мало по мало, у мени се сакупило толико незадовољства да је питање неопозиве оставке било само питање избора погодног тренутка. Наиме, нисам желео да моја оставка отежа СПС-у политичку и изборну утакмицу - напротив. Само из тих разлога и са тим амбицијама, упућујем вам следеће образложење:

1. СПС је партија која већ дуже време, у континуитету, показује све знаке опадања и пропадања. Наравно, разлози и околности за такву инволуцију, од владајуће према маргиналној позицији, вишеструки су и релативно различити. Али, овим поводом, желим да укажем на један синдром којим је СПС од настанка оптерећен, а који је у овом времену нека врста „болести на смрт“. Наиме, ради се о наслеђу из једнопартијског периода код којег је кадровска политика вођена независно од (победничког) изборног резултата, пошто је он у једнопартијском систему био унапред осигуран, то јест био подразумеван. Задржавању овог херметичног партијског приступа „кадровању“ и у раздобљу вишепартијске изборне утакмице, сигурно да је допринео и пропорционални изборни систем - који је изборни допринос појединаца са изборне листе учинио нејасним и релативно немерљивим, а партијски врх сувереним власником укупног изборног резултата. Међутим, оно што је мерљиво и оно што одлучује о политичкој судбини, свих нас појединачно и заједно, јесте проценат гласова који је наша листа укупно добила. Тај проценат успеха СПС је, из избора у изборе, у непрекидном паду и сада смо се једва „провукли“ изнад цензуса од 5%. Можемо ли бити задовољни оваквим изборним резултатом? Можемо ли се и даље понашати као да је све у реду иако стојимо на ивици нестанка званог цензус? Можемо ли и даље

„кадровати“ и правити листе партијске репрезентације, то јест посланика, на стари начин и докле? Нажалост, можемо - иако одавно знамо да то не би требало да чинимо - све док не сиђемо испод 5%, а од тога нас тек длака дели!

2. Међутим, до ових увида и процена, нажалост, ја нисам дошао ни контемплацијом ни анализом, већ преко „сopствене коже“. Због тога не само што није чудо да имам потребу да о томе понешто кажем, него сам истовремено и квалификовани сведок. А, укратко, ево мог искуства:

- 2000. године на локалним изборима побеђујем у Горњем Милановцу и имам највећу одборничку групу; истовремено бележим један од најбољих резултата за републичке изборе у округу, али остајем без посланика.
- Једина смо Општинска организација СПС у Србији која је успела да у целини сачува непокретну имовину Партије и то на основу 26 добијених пресуда на нивоу Општинског суда, 12 окружног, 3 Врховног суда Србије и 2 пред Савезним судом.
- У политички мотивисаној хајци којој сам био изложен у то време, са 72 истраге из 13 кривичних пријава - 6 (од тих 13) кривичних пријава потписује члан Главног одбора МОЈЕ ПАРТИЈЕ - Драган Нешовић (претпостављам, с разлогом, не без сагласности бар неких људи из врха Партије)! Шта смо све моја породица и ја преживели док се све те истраге нису окончале и док све кривичне пријаве нису одбачене као неосноване - то није тешко претпоставити. Мотиве људи из ДОС-а још сам и могао схватити иако не и прихватити, али мотиве руководства МОЈЕ ПАРТИЈЕ - никако.
- 2004. побеђујем као кандидат за председника Општине Горњи Милановац у оба изборна круга, као што побеђује и наша одборничка листа. Новоуспостављена, 2006. године, већина у Скупштини Општине (коју чине ДСС, ДС, СРС, СПО, НС, ПСС и Г17) доноси одлуку о организовању референдума за поверење председнику Општине. Побеђујем, што је готово јединствен случај у Србији, и на том референдуму - Скупштина Општине се распушта! У том интеррегнуму од 3 месеца, до ванредних избора новог сазива СО, Влада именује привремени орган (од 5 чланова) који замењује Скупштину. Молио сам челне људе СВОЈЕ ПАРТИЈЕ да утичу на Владу да се именују ако не нама склони људи, а оно бар неки неутрални људи у тај привремени орган - како би се деблокирао рад Општине. Тај уступак владајуће коалиције, то јест Владе, био је сасвим ситан у односу на чињеницу да је та мањинска влада опстајала захваљујући подршци наше партије. Наравно, од тог уступка нема ништа - јер се врх МОЈЕ ПАРТИЈЕ није, како сам обавештен, ни сетио да кандидује тај проблем пред Владу! Препуштен сам, дакле,

такорећи сам себи и готово лудилу локалне опозиције - јер оно што их посебно разјарује садржи се у апсурду: како неко може имати власт у локалу, а припадати тако маргиналној партији на државном нивоу!

- Такође, на рсписаним локалним изборима за одборнике Скупштине општине, листа коју предводим поново побеђује, готово без икакве помоћи уз невиђене притиске и смицалице великог броја министара Владе која МОЈА ПАРТИЈА подржава као стратешког партнера. И то не само *ad hoc*, већ дугорочно. На овим последњим републичким изборима, пре свега својим радом на терену и својим рејтингом у бирачком телу општине Горњи Милановац, постигли смо један од бољих резултата у Србији када је СПС у питању. То је, овога пута, и званично констатовано. Да ли смо и награђени, иако је одлучено да изборни резултат буде основни критеријум за састављање листе посланика, за тако добар изборни резултат? На пример, да ли сам ја, као кандидат те успешне ОО СПС-а Горњег Милановца, ушао у круг људи који се шаљу у Скупштину? Не, наравно! Наше је да остварујемо што је могуће бољи резултат, а у Скупштину ће отићи неки други људи, заслужни за „ово“ или „оно“, а често и непосредно одговорни и „заслужни“ за изразито лош изборни резултат у својој средини. Није претерано да кажем како се наш изборни рад своди на неку врсту најамног рада - наше је да радимо, а резултатом тог рада располагаће неки други. А тај „други“ се, што је најгоре у читавој ствари, углавном понаша расипнички и бахато - разбацујући се и користећи се туђим резултатом. Те „друге“, ја не доживљавам као СВОЈЕ и немам намеру да за ЊИХ убудуће политички надничим. Дакле, немам намеру да, после свега, изигравам „корисног идиота“.

3. Поштовани другови, укратко, бар из наведених разлога дајем неопозиву оставку на наведене функције у СПС. При том, себе доживљавам као левичара и социјалисту, али не и члана овог и оваквог руководства СПС - будући да, како је наведено, ни ја не требам овом и оваквом руководству СПС. Надам се да ће ови разлози бити примерено схваћени и размотрени, јер, колико знам, моје незадовољство није усамљен пример.

У Горњем Милановцу,
20. 02. 2007. г.

Дражимир Марушић